

*Een nieuw begin:
Vijf vrouwen, een avond
Liefde voor Danique*

Van dezelfde auteur

Een man voor Lara
Fleur in vuur en vlam
Vlinders voor Britt
Emily's liefdesdroom

Een nieuw begin

Deel 1

Lenthe Leeuwenberg

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

De serie 'Een nieuw begin'
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright paperbackeditie deel 1 © 2018 Dutch Venture
Publishing
Auteur: Lenthe Leeuwenberg

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing
Omslagbeeld: depositphotos.com
Tekstredactie: Cathinca van Sprundel

Eerste druk juli 2018
ISBN 978-94-6367-639-7
NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Vijf vrouwen, een avond

Kerstavond

‘Goedenavond, ACS, u spreekt met Emily Wijnands. Waar kan ik u mee helpen?’ Emily had aan de nummerherkenning van de telefoon die voor haar stond al lang gezien dat het bedrijf gebeld werd door Daniël Hofman. De man belde wekelijks als Emily aan het werk was, maar dat hij ook op kerstavond zou bellen had ze niet verwacht.

‘Goedenavond, met Daniël Hofman.’ Ze herkende zijn stem ook. ‘Ik ben op zoek naar Alfred Gallacher.’

‘Het spijt me, meneer Hofman.’ Emily zette haar vriendelijkste stem op, terwijl ze op de computer een nieuw kaartspelletje opstartte. ‘Maar meneer Gallacher is al vertrokken.’ Het was de hele avond al rustig en Emily verwachtte niet veel telefoontjes die avond. Haar collega die naast haar zat, was druk met haar eigen mobiel bezig.

‘Waarnaartoe?’ wilde Daniël Hofman weten.

‘Dat weet ik niet,’ zei Emily. ‘Het is kerstavond, dus waarschijnlijk is hij met zijn familie Kerstmis aan het vieren.’

‘Nee, daar is hij niet,’ zei de man. ‘We zitten met zijn allen op hem te wachten.’

Emily schrok van zijn antwoord. ‘Is meneer Gallacher familie van u?’ Ze had altijd gedacht dat Daniël Hofman een belangrijke klant was en daarom zo vaak voor haar baas belde.

‘Jazeker. Hij neemt zijn mobiel niet op en zijn vrouw is hier ook al.’

‘Het spijt me, meneer Hofman,’ zei Emily nogmaals, maar nu klonk ze eerder oprecht dan zakelijk. ‘Daar was ik niet van op de hoogte.’

‘Dat dacht ik al. Weet je zeker dat hij weg is?’

‘Hij is echt vertrokken.’ Emily had haar baas langs zien lopen en hoewel hij normaal gesproken nooit een woord tegen hen zei – tenzij hij snel iets nodig had – had hij nu beide receptiunistes een vrolijk kerstfeest gewenst.

‘Hoe laat ongeveer?’

Emily keek op de klok. Het was net acht uur geweest – haar dienst was over de helft – en ze herinnerde zich dat haar baas nog voor de laatste werknemer was vertrokken. ‘Een uur of drie geleden al.’

‘Oké. Bedankt,’ hoorde ze de man zeggen. ‘Als je hem ziet, wil je dan zeggen dat we op hem zitten te wachten?’

‘Natuurlijk, meneer Hofman,’ zei Emily zo vriendelijk mogelijk, hoewel ze wist dat dat onmogelijk was. Als haar baas al terug zou komen, zou hij zijn gezicht niet bij de receptie laten zien, maar via een achteringang het pand binnenkomen.

‘Bedankt.’

‘En een vrolijk kerstfeest, meneer Hofman. Ik hoop dat u plezierige kerstdagen heeft.’

‘Voor jou ook fijne kerstdagen, Emily,’ hoorde ze tot haar verbazing. Daniël zei het op een vriendschappelijke toon, alsof ze elkaar goed

kenden. ‘Geniet er van, voor je weer moet gaan werken.’

‘Bedankt.’ Emily keek op het scherm van de telefoon en zag tot haar opluchting dat de verbinding verbroken werd.

‘Wie belt er nou op kerstavond?’ Luna, de enige collega die behalve Emily nog aanwezig was, had haar mobiel voor zich weggelegd en een potje donkerrode nagellak uit haar tas gepakt. Ze draaide het potje open.

‘Daniël Hofman.’ Emily keek haar aan.

‘Echt waar?’ Luna was net zo verbaasd als Emily. Ook zij kreeg Daniël regelmatig aan de telefoon. ‘Die moet een echte workaholic zijn. Hij is de eerste die deze avond heeft gebeld. Waar wilde hij Freddie over spreken?’ Die naam werd door vele werknemers gebruikt als ze het over hun baas hadden, maar alleen op de momenten dat er geen leidinggevende in de buurt was.

‘Hoe laat ie op het kerstdiner zou zijn.’

‘Hè?’ Luna was begonnen met het lakken van haar nagels, maar keek nu vragend naar Emily.

‘Hij is familie van Freddie.’

‘Dat meen je niet.’

‘Jawel. Ze zitten op hem te wachten.’

‘Maar hoe dan?’ wilde Luna weten.

Emily haalde haar schouders op. ‘Geen idee.’

‘Oh, waarom heb je dat niet gevraagd?’

‘Omdat ik dat onbeleefd vond en ik heel graag mijn baan wil behouden.’

Luna zuchtte.

‘Heb je nog plannen voor Kerstmis?’ Emily besloot om over een ander onderwerp te beginnen.

‘We gaan morgen uit eten met de familie,’ zei Luna. ‘En verder ga ik niets doen. Rust, dat heb ik nodig. ‘En jij?’

‘Ook zoiets.’ Emily glimlachte. ‘Morgen naar mijn ouders, overmorgen naar zijn ouders.’

‘Zijn ouders?’ Luna keek haar aan. ‘Toe maar. Is het al zo serieus tussen jullie dat jullie met elkaars familie Kerstmis vieren?’

Emily knikte. ‘Ja. Mijn familie gaat hem morgen eindelijk ontmoeten en op Tweede Kerstdag ga ik zijn ouders leren kennen.’

Luna keek haar aan. ‘Ik ben benieuwd.’

‘Ja, ik ook.’

‘Vrolijk kerstfeest!’ Fleurs schoonmoeder opende de voordeur. Fleur en Patrick waren net gearriveerd voor een simpele kerstmaaltijd. Het was laat, want Patricks ouders gingen elk jaar naar de kerk op kerstavond en pas daarna kon de familie langskomen.

‘Jullie ook vrolijk kerstfeest.’ Fleur glimlachte en gaf de vrouw drie zoenen op haar wangen. Altijd als ze bij Patricks ouders kwamen, werden ze hartelijk ontvangen en ze wist dat haar schoonmoeder het leuk vond dat ze deze avond langskwamen. ‘Hé meisje.’ Ze tilde het nichtje van haar verloofde op, toen die naar hen toe kwam rennen. ‘Wat leuk om jou weer te zien.’

‘Hallo moeder.’ Patrick boog naar voren en gaf

zijn moeder een zoen. 'Is iedereen er al?'

'Jazeker, jullie zijn de laatsten.' Zijn moeder knikte. 'De koffie staat klaar. Of hebben jullie liever thee?'

'Ik moet nog even iemand bellen.' Patrick stond met zijn mobiel in zijn handen en liep de trap op. 'Werk. Ik kom zo terug.'

Zijn moeder keek hem even verbaasd na. Ze keek Fleur aan. 'Werk? Het is kerstavond.'

Fleur haalde haar schouders op. 'Hij werkt tegenwoordig wel vaker buiten zijn werktijden. Morgenavond moet hij op zakenreis.'

'Morgenavond?'

Fleur knikte. 'Ja, helaas.'

'Maar de dag erna is het Tweede Kerstdag.' Haar toekomstige schoonmoeder keek haar ongelovig aan. 'En daarna is het zondag. Wat moet hij dan regelen?'

'Geen idee.' Fleur keek even de trap op, maar wist dat het even kon duren voor haar verloofde terug naar beneden zou komen. 'Hij zei laatst dat hij bezig was om promotie te maken.'

'Meen je dat?' Zijn moeder was verbaasd. Patrick had altijd simpele baantjes gehad en was daar erg tevreden mee, dus een promotie zou een grote verrassing zijn.

Fleur knikte. 'Ja, dat heeft ie me verteld.'

'Dat is fijn,' vond haar schoonmoeder. 'En hoe is het verder? Wat doen jullie morgen?'

'Dan gaan we naar mijn ouders.' Fleur zette het meisje terug op de grond. 'Een vroeg kerstdiner, zodat Patrick er bij kan zijn. Hij vliegt morgenavond pas.'

‘Waar moet hij naartoe?’

‘Londen, geloof ik. Of dat was vorige week. Ik weet het niet meer en ik betwijfel of hij het zelf weet, als je het hem vraagt.’

Patrick's moeder keek haar verbaasd aan, maar besloot om niets meer over haar zoon te zeggen. ‘En wat ga jij dan Tweede Kerstdag doen?’

‘Niet zo veel.’ Fleur glimlachte. ‘Wat schoonmaken of opruimen, waarschijnlijk.’

‘En hoe staat het met je eigen bedrijf?’

‘Goed.’ Fleur lachte. ‘Het ziet er goed uit. Nu Patrick misschien promotie gaat krijgen, heb ik besloten om me alleen nog maar te focussen op mijn eigen bedrijf. Ik heb mijn baan in het restaurant opgezegd.’

‘Echt waar? Wat leuk voor je.’

Fleur glimlachte. ‘Bedankt. En ik stop vanaf één januari al, dus komende week is mijn laatste werkweek.’

‘Wat heerlijk.’ vond haar schoonmoeder. ‘Einde-lijk doen wat je zelf leuk vindt. Nou, wil je koffie of wil je thee? Loop maar even mee naar de keuken.’

Britt had van kerstavond een avond speciaal voor haar kinderen gemaakt. Als avondeten hadden ze pannenkoeken gegeten – op verzoek van de kinderen – en daarna had Britt samen met haar kinderen van de woonkamer een bioscoop gemaakt. Voor de bank lagen twee matrassen, zodat ze zowel zittend als liggend naar de film konden kijken. Pas toen de kinderen het eens waren over de film, kwamen ze terug naar de

keuken om samen met Britt popcorn te maken in de magnetron. Britt had de afgelopen dagen de benedenverdieping niet meer schoongemaakt, want ze wist dat het een bende zou worden door dit bioscoopavondje.

En daar kreeg ze gelijk in. Anderhalf uur later, toen de film afgelopen was, lag Nina vermoeid naar de televisie te kijken, terwijl Gijs halverwege de film al in slaap was gevallen. De popcorn lag verspreid over de matrassen en de vloer ernaast en de verpakkingen van de snoepjes waar Nina na een tijdje zin in had gekregen, lagen ook overal door de woonkamer.

Het kostte Britt weinig moeite om de kinderen naar bed te krijgen. Ze hadden hun pyjama's al aan en nadat ze hen in de badkamer had geholpen met het poetsen van hun tanden, legde ze Gijs in zijn bed, die meteen opnieuw als een blok in slaap viel.

Nina was zelf in haar bed gaan liggen en legde haar knuffels op de juiste plaats naast haar kussen weg.

‘Ga je lekker slapen?’ Britt ging op de rand van het kinderbed zitten.

Nina knikte met haar duim in haar mond.

‘Welterusten lieverd.’ Britt boog naar voren en gaf haar dochter een zoen op haar voorhoofd.

‘Mama!’ Nina riep haar, net voor dat Britt op wilde staan. ‘Gaan we morgen naar papa toe?’

‘Nee, morgen gaan we naar opa en oma toe,’ zei Britt. ‘Dan gaan we daar Kerstmis vieren.’

‘Krijgen we dan cadeautjes?’ Nina lachte.

‘Dat weet ik niet.’ Britt wist al dat haar ouders wat voor de kinderen gekocht hadden, maar dat wilde ze Nina nog niet vertellen. ‘Morgenavond gaan we met zijn allen bij opa en oma eten. Daarna gaan we terug naar huis en slapen jullie hier. En daarna gaan jullie naar papa toe en dan blijven jullie daar tot aan het vuurwerk.’

‘Is dat lang?’

‘Ja, een week,’ zei Britt. ‘Want ik moet de hele week werken. Maar als je me mist, dan mag je me wel een keer bellen.’

‘Dat doe ik elke dag,’ beloofde Nina.

Britt glimlachte. ‘Dat is goed.’

‘Maar jij moet het wel tegen papa zeggen zodat we het niet vergeten.’

‘Dat zal ik doen,’ zei Britt. ‘Ga je nu slapen?’

‘Ja.’ Nina knikte en stopte haar duim terug in haar mond. ‘Slaap lekker, mama.’

‘Slaap lekker, lieverd. Tot morgen.’ Britt liep de slaapkamer uit en deed zachtjes de deur dicht. Ze liep naar zolder om de was op te vouwen, ruimde daarna de woonkamer deels op en legde alvast de spullen voor het ontbijt klaar. Ze was blij dat ze morgen nog een dag met haar kinderen en de rest van haar familie door kon brengen, en hoopte dat ze zich Tweede Kerstdag niet te eenzaam zou voelen als de kinderen bij haar ex waren.

Lara had de hele dag in de supermarkt gewerkt en het was ontzettend druk geweest – wat niet vreemd was, op de dag voor Kerstmis. Ze was blij dat ze pas de volgende dag met haar familie

Kerstmis zou gaan vieren, zodat ze nu de hele avond en nacht tijd had om met wat andere meiden te gaan stappen. Eén van hen had kaartjes geregeld voor een grote discotheek, waarvan het al een tijdje geleden was dat ze er waren geweest. Omdat ze pas tegen elf uur zouden vertrekken, had Lara na haar werk alle tijd gehad om zich klaar te maken voor het avondje stappen. Toen Lara gedoucht en gegeten had en druk bezig was met haar make-up, hoorde ze haar telefoon afgaan. Ze verwachtte dat het één van de andere meiden was, maar tot haar teleurstelling was het haar moeder. Ze zuchtte en nam op.

‘Met Lara.’

‘Hoi Laar, met mij,’ hoorde ze haar moeder zeggen. ‘Ben je al klaar voor morgen?’

‘Klaar?’ Lara was verbaasd.

‘Ja, jij zou toch voor het toetje zorgen?’

Lara schrok even, maar al snel herinnerde ze zich dat haar moeder dat enkele weken geleden al had gevraagd. Op dat moment was ze zo verstandig geweest om alvast een taart te kopen, omdat ze wist dat ze dat tegen die tijd zou vergeten. ‘Ja, mam. Dat is geregeld.’

‘Gelukkig maar,’ zei haar moeder. ‘Ik dacht even dat je het vergeten was.’

‘Natuurlijk niet.’ Lara wist heel goed dat haar moeder gelijk kon hebben, want ze vergat het regelmatig als ze wat voor haar ouders moest regelen of kopen.

‘Zorg je dat je hier om drie uur bent? Dan drinken we koffie met zijn allen en daarna gaan we beginnen aan het kerstdiner.’

‘Dat is goed.’ Lara hoopte dat haar moeder geen vragen meer voor haar had, want ze probeerde tijdens het bellen haar mascara op te doen en had al gemerkt dat dat geen succes was.

‘Hoe was het op je werk vandaag?’

‘Druk, maar wel leuk.’

‘Mooi. En wat ga je vanavond doen?’

‘Ik ga de stad in. Even een drankje doen met wat meiden.’ Lara wist dat haar ouders het niets zouden vinden als ze naar een discotheek zou gaan, dus ze had al besloten om hen niets over haar kerstavond te vertellen.

‘Maak het niet te laat, hè? We willen wel dat je morgen uitgerust en gezellig bent tijdens het kerstdiner.’

Lara zuchtte. Ze had zelf geen zin in het kerstdiner en was liever een paar dagen vrij zonder dat ze iets hoefde te doen, maar ze wist dat Eerste Kerstdag een sociale verplichting was. Als ze niet op zou komen dagen, wist ze zeker dat haar ouders haar de komende tijd zouden negeren. ‘Ja mam, heb je verder nog wat? Ik ga zo weg.’ Dat zou zeker nog een paar uur duren, maar dat hoefde haar moeder niet te weten.

‘Nee, verder niets. Geniet van je avond en dan zie ik je morgen.’

‘Oké, tot morgen.’ Snel verbrak Lara de verbinding, zodat haar moeder niets meer tegen haar kon zeggen.

‘Lieverd!’ Danique woonde nu al ruim een half jaar samen met haar vriend en vond het nog steeds fijn om bij hem te zijn. De puinhoop die hij wel eens van de woning maakte, had ze voor lief genomen.

‘Ja?’

‘Wat doe je morgen aan?’ Danique liep de trap af.

‘Moet je dat nu weten?’ Bjorn pauzeerde zijn computerspel.

‘Dan zorg ik dat het gestreken is en klaarligt.’ Danique kwam de gang uit en keek hem vragend aan.

‘Doe die blauwe blouse maar dan.’ Hij keek terug naar het televisiescherm en hervatte het spel.

Danique zuchtte even, want ze vond de blauwe blouse lang niet zo mooi als de donkergrijze. Terwijl ze de trap op liep, besloot ze om daarom maar beide blouses klaar te leggen, want de kans dat hij morgen niet meer wist welke blouse hij vandaag het mooist vond, was heel groot. Stiekem hoopte Danique dat hij voor de grijze zou kiezen, al wilde ze hem niet haar keuze opdringen. Al anderhalf jaar waren Danique en Bjorn samen en hoewel ze pas een half jaar samenwoonden, had Danique het idee dat ze al veel langer bij hem woonde. Ze voelde zich thuis bij hem in huis. Hij had het huis voordat Danique er bij kwam saai en statig ingericht, maar zodra Danique bij hem woonde, was het huis – en vooral de woonkamer – veranderd in een gezellige ruimte waar ze graag familie en vrienden

ontvingen. Helaas voor Danique waren het vooral Bjorns vrienden die langskwamen om te gamen. De meeste van zijn vrienden hadden geen partner en omdat Danique hier niet in de stad had gewoond voor ze bij Bjorn in was getrokken, kende ze zelf niet veel mensen waardoor ze maar weinig vriendinnen had. Bovendien werkte ze fulltime en ging ze een paar keer per week sporten, naast dat ze voor het hele huishouden zorgde, dus bleef er maar weinig tijd over voor leuke dingen en om nieuwe mensen te leren kennen.

‘Zullen we vanavond een film kijken?’ Nadat Danique boven enkele kledingstukken gestreken had, was ze terug naar beneden gegaan, waar haar vriend nog steeds half op de bank lag te gamen.

‘Goed hoor. Als dit afgelopen is.’

In de keuken schonk Danique een glas wijn in voor zichzelf, en pakte ze voor Bjorn een biertje uit de koelkast. Hoewel Bjorn er niet om gevraagd had, wist Danique dat hij zin zou hebben in bier. Ook pakte ze een zak chips en nam die mee naar de woonkamer.

‘Dankjewel, lieverd.’ Björn pauzeerde zijn spel en pakte het biertje aan, maar nadat hij een slok had genomen ging het spel weer verder.

‘Hoelang duurt dit nog?’ Danique had een tijdschrift gepakt van de stapel tijdschriften en kranten die ze nog wilde lezen.

‘Een kwartiertje, denk ik.’ Bjorn keek nog steeds naar het scherm. ‘Misschien een half uur, of iets langer.’

Danique wist dat het zeker nog een uur kon duren voor hij klaar was met gamen, maar besloot om te genieten van haar rustige avond en deze door te brengen met een wijntje, wat lekkers en wat informatieve tijdschriften.

‘Goedenavond, ACS, u spreekt met Emily Wijnands. Waar kan ik u mee helpen?’ Het was nog geen half uur nadat Daniël Hofman had gebeld en nu had Emily weer zijn nummer herkend. Luna zat niet meer naast haar, maar was wat te eten gaan zoeken in de kleine personeelskantine omdat ze vond dat ze op kerstavond wel wat lekkers verdiende.

‘Dag Emily,’ hoorde ze hem zeggen. ‘Ik vroeg me af of je Alfred Gallacher toevallig nog gezien hebt.’

‘Hallo meneer Hofman,’ zei Emily beleefd. ‘Nee, ik heb helaas niets meer van hem vernomen.’

‘Dat is jammer. Dan probeer ik hem zelf nog een keer te bellen.’

‘Het spijt me dat ik niets voor u kan betekenen.’

‘Geen probleem. Bedankt Emily.’

‘Graag gedaan, meneer Hofman.’

De verbinding werd verbroken. Emily was onder de indruk geweest van Luna’s nagellakkleur en omdat ze wist dat het een lange avond zou worden, had ze Luna’s nagellak geleend en was ze haar eigen nagels gaan lakken. Ze was er niet goed in, maar tot nu toe viel het resultaat haar erg mee.

Emily keek verbaasd op toen ze in de hal iets hoorde. Luna was nog niet te zien, maar aan de linkerkant zag Emily een donkergeklede persoon via de achterdeur de hal verlaten. Emily wist zeker dat ze haar baas enkele uren geleden had zien vertrekken, maar de persoon in de donkere kleding leek wel erg veel op hem.

Hoewel het voor haar zonder goede reden niet toegestaan was om te kijken wanneer werknemers van het bedrijf arriveerden en vertrokken, vond ze dat ze op kerstavond een uitzondering kon maken. Als iemand er achter kwam, kon ze altijd nog zeggen dat ze de nog aanwezige personen een vrolijk kerstfeest wilde gaan wensen. Emily logde in op het bedrijfsnetwerk en zag – aan de registraties van de parkeergarage onder het gebouw – dat er nog maar enkele auto's stonden. Zowel de auto van haarzelf als de auto van Luna stonden er geparkeerd, maar ook die van de bewakers die op dit moment aan het werk waren. De laatste auto was die van haar baas. Omdat het om een bedrijfswagen ging, stond er in het computerprogramma bij dat de auto bij Alfred Gallacher hoorde en Emily wachtte een paar minuten, tot er inderdaad de melding verscheen dat deze auto de parkeergarage had verlaten.

Ze keek even naar haar telefoon. Ze vroeg zich af of Daniël – op welke manier hij dan ook gerelateerd mocht zijn aan Gallacher – zich er bij neer had gelegd dat deze persoon altijd te laat verscheen, of dat hij zich wellicht zorgen maakte of er niet iets gebeurd was. Emily wist dat zij

zich vaak zorgen maakte als haar ouders – ook al waren ze altijd ongeveer een kwartier te laat – niet op de afgesproken tijd arriveerden. Emily pakte haar eigen mobiel en toetste het nummer van Daniël Hofman in. ‘Ik zag hem net vertrekken. Fijne kerstavond. Emily,’ stuurde ze.

Tot haar opluchting kreeg ze een positief berichtje terug. ‘Bedankt, zijn vrouw werd al ongerust. Fijne avond. Daniël.’

Eerste Kerstdag

Het was al tien uur geweest toen Fleur wakker werd. Ze wilde zich nog een keer omdraaien en tegen Patrick aan gaan liggen, maar toen ze niets voelde aan zijn kant van het bed en ze haar ogen opende, zag ze tot haar verbazing dat hij niet meer in bed lag. Normaal gesproken kon hij, net als zij, urenlang uitslapen in de weekenden en omdat ze pas halverwege de middag bij haar moeder hoefden te zijn en hij vanavond weer voor zijn werk weg moest, had ze verwacht dat hij vandaag ook lang in bed zou blijven liggen. Fleur had geen zin om in haar eentje in bed te blijven liggen, dus ze stapte uit bed en trok haar ochtendjas aan. Ze hoorde niets op de bovenverdieping en liep daarom van de trap af, waar ze in de gang al hoorde dat Patrick op zijn laptop zat te typen.

Nog enigszins slaperig opende Fleur de deur naar de woonkamer. ‘Goedemorgen.’ Ze liep naar hem toe. ‘Wat ben je aan het doen?’

‘Goedemorgen lieverd.’ Patrick klapte zijn laptop dicht en stond op om haar een zoen te geven. ‘Ik heb je helemaal niet gehoord. Ik wilde een heerlijk kerstontbijt voor je gaan maken.’

‘Oh.’ Fleur keek hem verbaasd aan. ‘Was je aan het werken?’

‘Ja, ik moest even wat opzoeken.’ Patrick knikte. ‘Over mijn vlucht vanavond.’

‘Waar moet je ook alweer naartoe?’ vroeg Fleur.

‘Londen. Ik vlieg rond tien uur, dus ik moet om acht uur echt thuis weg.’

‘Dat moet wel lukken.’ Fleur knikte. ‘Het kerstdiner bij mijn ouders begint rond half vier al.’

‘Fijn dat ze rekening met me houden.’ Patrick gaf Fleur een zoen. ‘Ga jij maar lekker douchen. Ik zorg voor het ontbijt.’

‘Waar heb ik dat aan verdiend?’ Fleur glimlachte.

‘Omdat je me de komende dagen moet missen.’ Hij omhelsde haar. ‘En omdat ik heel veel van je hou.’

Fleur keek hem aan. ‘Ik hou ook van jou.’

Patrick wachtte even, want hij merkte dat Fleur nog wat wilde zeggen. ‘Maar...’

‘Maar ik zou het heel fijn vinden als je vandaag tijdens het kerstdiner niet met je mobiel bezig bent. Zeker niet met je werktelefoon.’

‘Die zal ik in mijn jas laten zitten,’ beloofde Patrick.

‘En dan ga je stiekem kijken als je naar de wc gaat.’ plaagde Fleur hem. ‘Dat mag, als je maar niet te lang wegblijft.’

Patrick glimlachte terwijl hij haar aan keek. ‘Daarom hou ik zoveel van je.’

Fleur gaf hem een zoen. ‘Ik ga snel douchen. Ik heb nu al zin in dat heerlijke ontbijt van je.’

Gelukkig voor Britt hadden haar kinderen geprobeerd om Eerste Kerstdag uit te slapen,

waardoor ze zelf tot negen uur in haar bed had kunnen liggen. Als ontbijt aten ze zelfgebakken croissantjes en een stuk fruit, want Britt wist dat haar kinderen de komende twee dagen weinig gezonds meer binnen zouden krijgen.

Al bij het ontbijt merkte Britt dat Nina zenuwachtig was, omdat ze benieuwd was of ze cadeautjes zou krijgen. Gijs kon zich zijn kerstdagen van eerdere jaren nauwelijks herinneren – hij was tenslotte pas drie – en wist niets van de cadeautjes die hij zou krijgen. Omdat Britt het niet zeker wist, durfde ze er niets over te zeggen.

Tot niet alleen Nina's vreugde, maar ook die van Gijs, lagen er inderdaad cadeautjes onder de kerstboom en dat was het eerste wat Nina zag toen ze de woonkamer bij haar grootouders in liep. Britts ouders hadden een vrijstaande woning in een woonwijk niet zo ver van Britt vandaan. Zowel haar broer als haar zus woonden niet meer in dezelfde woonplaats als zij en haar ouders, maar enkele plaatsen verderop. Haar zus had een zoontje en haar broer had twee dochters en Britts ouders waren gek op alle kleinkinderen. Britts vader had nog steeds een goede baan, de woning waarin hij met zijn vrouw woonde was hypotheekvrij en hij hoefde geen kosten voor zijn kinderen te maken. Hierdoor hadden haar ouders veel geld te besteden dat ze naast luxe vakanties vooral uitgaven aan hun kleinkinderen. De cadeautjes voor de kleinkinderen hadden ze wel in overleg met hun kinderen gekocht. De kleinkinderen waren met Sinterklaas al ontzet-

tend verwend en Britt had haar ouders dan ook gevraagd om haar kinderen voor Kerstmis wat praktische dingen te geven. Gelukkig voor haar hadden haar ouders geluisterd naar haar wensen, want alle kleinkinderen kregen wat nieuwe kleding. Daarnaast kreeg Nina een houten winkelkje – de artikelen die bij de winkel hoorden, had ze met Sinterklaas al gekregen en Britt had enkele weken geleden al wat ruimte vrijgemaakt in de speelhoek van de kinderen. Gijs kreeg een echte fiets – met zijwieltjes – zodat hij komende zomer niet meer op zijn driewieler op pad hoefde.

Tot Britts verbazing hadden haar ouders ook cadeaus voor haar en haar broer en zus geregeld, terwijl ze dat andere jaren niet hadden gedaan. Britt kreeg een bioscoopbon en een restaurantbon, om een avondje uit te gaan zonder de kinderen. Hoewel Britt alles voor haar kinderen deed, wist ze dat ze op zaterdagavond af en toe de mogelijkheid had om uit te gaan als haar kinderen bij haar ex waren. Toch maakte ze daar geen gebruik van, want Britt vond het fijner om zaterdagavond het huis op te ruimen en schoon te maken, voor dat de kinderen zondag weer terugkwamen van hun vader.

Omdat Emily tot middernacht had moeten werken op Kerstavond, sliep ze op de ochtend van Eerste Kerstdag lang uit. Emily werkte twee avonden per week tot twaalf uur 's avonds en had daarna een driedaags weekend, gevolgd door twee vroege diensten op maandag en dinsdag. Ze